

ЦАРЬОВ

Олександр Дмитрович,

заступник декана
факультету підготовки фахівців
для підрозділів превентивної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
кандидат педагогічних наук,

ЦАРЬОВА

Ірина Валеріївна,

доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат філологічних наук

АНТИКОРУПЦІЙНА СТРАТЕГІЯ ЯК КОМПЛЕКСНИЙ ДОКУМЕНТ ЗАГАЛЬНОДЕРЖАВНОГО РІВНЯ

Актуальність теми дослідження полягає в тому, що однією з важливих складових формування і реалізації ефективної системи протидії корупції є взаємна праця держав, зокрема громадянського суспільства кожної з країн на міжнародному рівні, участь у заходах боротьби з корупцією, запроваджених Організацією Об'єднаних Націй, Радою Європи, Інтерполом, Міжнародним валютним фондом, Світовим банком та іншими інституціями. Для України є одним з першочергових завдань мінімізація впливу на процес реформування системи державного управління. Корупція – найдеструктивніше соціальне явище, котре заважає оптимальному розвитку будь-якої держави, ефективності державного управління та нормальному функціонуванню всіх соціальних інститутів.

Антикорупційна стратегія – це комплексний документ загальнодержавного рівня, який визначає заходи із запобігання та протидії корупції.

У сучасних наукових дослідженнях питанням антикорупційної політики приділяється значна увага. Багато вчених, зокрема М. Ю. Бездольний, І. А. Дьомін, М. В. Буроменський, А. В. Гайдук, М. В. Грищенко, Д. Г. Заброна, М. І. Мельник, Ю. П. Мірошник, С. В. Невмержицький, О. В. Терешук, В. В. Фесенко, Ф. П. Шульженко проблематиці присвятили увагу протидії корупції.

Мета – визначити антикорупційну стратегію як комплексний документ загальнодержавного рівня.

Поняття «стратегія» як таке дістало широке відображення в працях те-

оретиків та практиків різних наукових сфер. Генетично воно походить з суто військової сфери і саме в аналізі перебігу військових операцій здобуло найбільшого поширення. Термін «стратегія» походить від грецького слова *strategia* (*stratos* – військо і *ago* – веду) [1]. Сполучені разом, вони утворюють слово «strategos» (полководець або воєначальник, що командує армією). Пізніше, приблизно в 550 р. до н.е., слово «strategos» придбало значення полководницького мистецтва (розгортання військ у бою). Отже, термін «стратегія» як уніфікований, інтегрований і зрозумілий план, розроблений так, щоб бути впевненим у досягненні мети [2; 4].

Реалії сьогодення наочно свідчать, що громадськість є та повинна бути важливим суб'єктом у формуванні та реалізації державної антикорупційної політики в Україні. Існують суб'єкти, до компетенції яких віднесено формування державної антикорупційної політики: а) Президент України; б) Верховна Рада України; в) Кабмін України; г) НАЗК; д) Комітет Верховної Ради України з питань запобігання і протидії корупції; е) Національна рада з питань антикорупційної політики (визначають головні пріоритети в зазначеній сфері) Така значна кількість суб'єктів, діяльність яких пов'язана з формуванням та реалізацією державної антикорупційної політики, зумовлює необхідність налагодженої співпраці, координації дій у боротьбі з корупцією, налагодженої взаємодії.

Розв'язання проблеми корупції є одним із пріоритетів для українського суспільства на нинішньому етапі розвитку держави. На думку В.І. Шакуна, незадовільне виконання програмних документів щодо посилення боротьби з корупцією та організованою злочинністю виявляється у відсутності належної взаємодії між міністерствами та відомствами. Ця проблема має вираз у відсутності комплексного підходу до вирішення питань взаємодії; формальності взаємовідносин між міністерствами та відомствами і зведення до рівня «письмової» дискусії чи діалогу; низькому рівні організації спільної підготовки пропозицій та здійснення контролю за впровадженням у життя; заміщенням якості направлених матеріалів та їх важливості кількістю; значному відриві між центральним апаратом керівництва того чи іншого державного органу та його регіональними утвореннями.

Основними організаційно-правовими передумовами ефективної участі громадськості у формуванні та реалізації державної антикорупційної політики в Україні слід назвати:

- 1) підвищення інформаційної відкритості та прозорості діяльності органів публічної влади, вчасного ними інформування про свої рішення, вичерпних пояснень про наміри;
- 2) забезпечення доступності та підзвітності органів публічної влади, особливо у тих питаннях, що стосуються безпосередньо громадян;
- 3) здійснення подальшого вдосконалення чинного законодавства, що забезпечить дієві механізми для участі громадськості у формуванні та реалізації державної антикорупційної політики;

4) налагодження стійких форм конструктивного діалогу між громадськістю та владою щодо формування та реалізації державної антикорупційної політики на принципах партнерства та взаємодії [3, с. 11].

Антикорупційна реформа в Україні потребує системного підходу. Відтак першим кроком і стало затвердження Верховною Радою України Закону – нової антикорупційної стратегії. Антикорупційна стратегія є необхідною основою підготовки концептуальних, доктринальних, програмних та інших документів, що визначають конкретні тактичні цілі, принципи і напрямки діяльності державних органів і недержавних організацій щодо вдосконалення правової системи, усунення причин та умов корупції в суспільстві.

Бібліографічні посилання:

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови. Упорядник В.Т. Бусел. Київ-Ірпінь, 2007.
2. Лопушинський І.П. Україна в боротьбі з корупцією: стан і завдання на новому етапі державотворення. *Наше право*. 2010. № 2. Ч. 2. С. 83-91.
3. Нестерович В.Ф. Роль громадськості у формуванні та реалізації державної антикорупційної політики в Україні. Загальнотеоретичні проблеми держави і права. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка*. 2016. № 3. С. 5-11.
4. Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020»: Указ Президента України від 12 січня 2015 року № 5/2015. <http://www.president.gov.ua/documents/18688.html>.